

Čís. 11208.

Pokud jest míti za to, že byla k soudu přijata osnova protokolu (§ 210, druhý odstavec, c. ř. s.). Nevadí, že osnova není náhražkou celého protokolu, nýbrž jen jeho části.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1931, Rv I 1698/30.)

Žalobu, domáhající se na žalované souhlasu se vkladem služebnosti, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Zmatečnost řízení spatřuje odvolání v tom, že proti předpisu § 210 druhý odstavec c. ř. s. zástupce žalované strany přiložil zápisek ze dne 9. dubna 1930 ke spisu. Žalující strana považuje tento zápisek za osnovu jednacího protokolu ze dne 9. dubna 1930, pročez uplatňuje zmatečnost podle § 477 čís. 8 c. ř. s. V jednacím protokolu jest uvedeno, že zástupce žalované strany sepsal svůj přednes ve formě zápisu a soudu předkládá a že obsah tohoto zápisu přednáší. Z toho vyplývá, že v souzeném případě vůbec nejde o osnovu jednacího protokolu, t. j. písemného podání, obsahujícího oboustranný přednes stran. Zápisek má jen povahu přípravného spisu. Přijal-li tedy první soudce tento spis k soudu a nechal u líčení obsah tohoto přípravného spisu zástupcem žalované strany přednésti, porušil tím sice předpis o procesním jednání, jelikož tu nebylo předpokladu § 440 c. ř. s. pro příkaz a pro přijetí přípravného spisu. Zástupce žalující strany opominul však vytýkati tento postup a nemůže proto již uplatňovati porušení tohoto formálního předpisu podle § 196 c. ř. s. Přijetí přípravného spisu soudem nemělo ani vliv na řízení a rozhodnutí, takže v tom nelze spatřovati zmatečnost.

Nejvyšší soud zrušil pro zmatečnost rozsudky obou nižších soudů, celé řízení odvolací a řízení soudu první stolice počínajíc ústním jednáním ze dne 9. dubna 1930 a vrátil věc procesnímu soudu, by dále ve věci jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Jde o spor, jenž jest po stránce procesní techniky velmi jednoduchý a jenž byl skončen při dvou ústních jednáních. Žaloba i s rubrikou a s konečnou prosbou má pět stránek, přednes stran, čítajíc v něj předtištěné věty »Žalující strana přednesla žalobu«, činí při prvním ústním jednání pětadvacet a při druhém třiačtyřicet řádků. Při druhém ústním jednání prohlásil zástupce žalované strany, že musí dále učiniti obsažný přednes, který ve formě zápisu již složil a soudu předkládá. Nato protokolováno, že zástupce žalované strany přednáší obsah zápisu, a pak byla protokolována odpověď žalobkyně na něj. Zápis onen, mající nadpis »Niederschrift der beklagten Partei zur Verhandlung am 9. 4. 1930«, jest přišit ke spisům; není nikým podepsán a není obsáhlý, obsahuje jen čtyři odstavce na necelých dvou stránkách. Obsahem jeho jest přednes

skutkových okolností a nabídnutí důkazů; očíslování jednotlivých odstavců zápisu (počínající arabským číslem tři) jest přizpůsobeno formě, jak při prvním ústním jednání byly označeny odstavce přednesu žalované strany. Z toho, co uvedeno, jest patrné, že nešlo o přípravný spis podaný před zahájením druhého ústního jednání ani o zápis podle § 265 c. ř. s., nýbrž že byla proti jasnému předpisu § 210 druhý odstavec c. ř. s. k soudu přijata osnova protokolu. Nevadí, že tato osnova není náhražkou celého protokolu, nýbrž jen jeho části; závažným jest, že šlo o to, by se předložením oné písemnosti obešly předpisy o protokolování za ústního jednání. Kdyby se tento postup měl připustiti, zvrhlo by se protokolování v pouhé zakládání podobných písemností, čemuž právě podle materiálů k civilnímu soudnímu řádu sv. II, str. 322 mělo býti předpisem §§ 210 druhý odstavec a 477 čís. 8 c. ř. s. čeleno (srov. rozhodnutí čís. 9222 a 9531 sb. n. s.). Odvolací soud sice praví, že přijetí onoho spisu soudem nemělo vliv na řízení a rozhodnutí. To však není správné, neboť přijetím onoho spisu byla do sporu vsunuta námitka žalované strany, jež vedla k zamítnutí žaloby.

Čís. 11209.

Spory ze smlouvy o dílo, mezi něž náleží i spor advokáta s klientem o zaplacení odměny a hotových vydání, nejsou prázdninovými věcmi ve smyslu § 224 čís. 7, nový doslov, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1931, R II 332/31.)

Rozsudkem prvního soudu bylo vyhověno žalobě advokáta proti klientu o zaplacení odměny a hotových vydání. Rozsudek odvolacího soudu, jímž byl napadený rozsudek potvrzen, byl doručen žalovanému dne 16. července 1931. Po uplynutí dovolací lhůty navrhl advokát povolení exekuce k vydobytí přisouzeného nároku. Soud první stolice exekuční návrh zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu rozhodl o exekučním návrhu. Důvody: § 224 čís. 5 c. ř. s. prohlásil v původním svém doslovu za prázdninové věci spory ze služební a námezdní smlouvy mezi osobami, v tomto místě zákona uvedenými. Obecný zákon občanský shrnoval v době, kdy byl vydán civilní řád soudní (dne 1. srpna 1895, čís. 110 ř. zák.) pod pojmem námezdní smlouvy smlouvu služební a smlouvu o dílo (§§ 1151 a násl.). Teprve třetí dílčí novelou byla dotyčná část občanského zákona změněna v ten smysl, že pojem námezdní smlouvy ze zákona zmizel a byl nahrazen samostatnou úpravou smlouvy služební a smlouvy o dílo. Zákonem ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. byl § 224 čís. 5 c. ř. s. rozšířen na veškeré spory mezi zaměstnanci a zaměstnavateli z poměru služební, námezdního a učební (§ 224 čís. 7 c. ř. s.). I když se občanský zákon v úpravě III. dílčí novelou, jak shora uvedeno, již výslovně nezmiňuje o smlouvě námezdní, nýbrž rozlišuje mezi smlouvou služební a smlouvou o dílo, vysvítá z doslovu § 224